

WALTER DORNSTEDT

Y M C A

Roman

de>>>>
meent
—UITGEVERIJ—

Welkom in Las Vegas

Zaterdag 5 januari 2019, kwart over vier in de middag, Pacific Standard Time. De avond was al aan het opkruipen uit de woestijn. Clemens kon nog een enkel spoor gedempt rood aan de hemel onderscheiden, een hemel die echter steeds verder in een olieachtig blauw verzonk. De gevel van de kolossale grijze betonnen aankomsthal van de nieuwe McCarran International Terminal werd verlicht door knalharde led-lampen. Het scherpe contrast deed pijn aan zijn ogen. Hoe lang zou hij nog moeten wachten totdat een stompzinige shuttlebus hem naar het Rental Car Center zou brengen? Zijn hele leven had tot nu toe, voor zover hij daaraan herinneringen bewaarde, aangevoeld als een vagevuur van niet-ingeloste verwachtingen. En nu hij aan zijn grote missie zou beginnen, nu hij eindelijk had besloten de zaken niet langer op hun beloop te laten, maar zijn lot in eigen hand te nemen, nu moest hij toch weer wachten.

Zo'n twintig meter bij hem vandaan stond een Aziatisch meisje dat hij herkende als een medepassagier in het vliegtuig vanuit Amsterdam. Steil zwart haar tot op de schouders en van voren in een slordige pony geknipt, zwart leren motorjack, zwarte leren rok tot over de knieën, zwarte Doctor Adams aan haar voeten. In een van haar neusvleugels glinsterde een zilveren knopje, het sieraad van keuze van veel millennialmeisjes. Zoals ze daar bij de taxihalte stond, nonchalant balancerend, ritmisch huppend van het ene op het andere been, zo had ze ook in het gangpad van de Boeing 767 gestaan. Haar rechterhand had ze ter ondersteuning

onder de elleboog van haar linkerarm gelegd, terwijl ze met haar linkerhand een pocketeditie van *Sapiens* voor haar neus hield. Het meisje had het grootste gedeelte van de vlucht in het gangpad gestaan, in de zacht turquoise gloed van de cabineverlichting, lezend en kauwgum kauwend.

Clemens had meer dan tien uur de tijd gehad om haar van terzijde te bespieden, haar houding te bestuderen, haar gelaatstrekken in zich op te nemen, haar vrouwelijke lijnen te monstren. Haar vrouwelijkheid bleef echter een raadsel, omdat haar ruim bemeten zwarte outfit eventuele rondingen op meesterlijke wijze verhulde. Haar geur kon ze echter niet verbergen. Clemens' reukzin was weliswaar verdoofd geweest door de ijle en gerecirculeerde zuurstof in de drukcabine, zoals ook de kip-pesto in het aluminium bakje ondanks de grote dosis zout naar niets had gesmaakt, maar haar parfum was al die tijd krachtig aanwezig geweest. Santal 33, precies de geur die Christine, *zijn* Christine, had ontdekt in een boetiekje tijdens een verblijf aan de Côte d'Azur, een eeuwigheid geleden, die ene magische zomer. Het was haar lijfgeur geworden, die Clemens als een herinnering diep in zijn eigen lijf had opgeslagen. Ook in Nederland was die geur inmiddels naar de markt gebracht onder de merknaam Le Labo en een peperduur designerparfum geworden, bij voorkeur gedragen door foute mannen.

De woestijnwind joeg langs de wanden van de zandkleurige terminal en tussen de taps toelopende betonnen pylonen die tien meter van elkaar over zeker anderhalve kilometer strak in gelid stonden en een glimmend stalen overkapping ondersteunden. Toen hij naar boven keek, zag hij zichzelf weerspiegeld in de stalen luifel. Een kleine dikke man in een donkere wollen jas. Het weinige haar dat hij nog had, geverfd en wel, werd in plukjes omhoog geblazen. Clemens trok een grimas naar zichzelf. De wind floot en kwam precies uit de juiste richting, waardoor een zweem van haar parfum hem zelfs hier bereikte. Clemens sloot voor een paar seconden zijn ogen en ademde de koude lucht diep in.

Toen hij ze weer opende was het millennialmeisje verdwenen. Een taxi had haar meegenomen. Zou ze zich laten afleveren bij een vijfsterrenhotel aan de Las Vegas South Boulevard? Of was het meisje een *local* en kwam ze terug van een korte vakantie bij haar ouders aan de East Coast, waar ze een paar dagen had kunnen uitrusten? Werkte ze in de service-industrie, als croupier of serveerster, of misschien wel als kamermeid, en was ze nu precies op tijd voor de avondshift? Op basis van haar lectuur was het ook mogelijk dat ze als journaliste of blogger werkzaam was en, net als hij, de Consumer Electronics Show bezocht.

Dat laatste was wellicht het meest aannemelijk, maar Clemens hield er niettemin rekening mee dat ze als stripper werkte in een van de betere clubs, waar de gast, met name degene die uit Europa afkomstig was, niet alleen een lenig vrouwenlijfje op zijn schoot wilde voelen, maar er soms ook naar verlangde een gesprekje met inhoud te voeren. Per slot van rekening was alles mogelijk, besloot Clemens zijn overpeinzing.

Hij had niet opgemerkt dat een groenblauwe autobus met geblindeerde ramen in de verte om de hoek was verschenen en nu haast onhoorbaar voor hem tot stilstand was gekomen. De bus had weliswaar nog geen elektrische motor, maar reed op natuurlijk gas en was daardoor niet alleen erg schoon, maar ook fluisterstil. Pas toen de klapdeuren met een hydraulisch plofje werden geopend en er een joviale Mexicaan van gevorderde leeftijd uit tevoorschijn was gesprongen, besepte Clemens dat hij niet langer de enige was op het uitgestorven trottoir voor Terminal Three van McCarran Airport.

‘U bent alleen?’, vroeg de Mexicaan, die Clemens voorbijliep en een paar stappen in de richting van de aankomsthal zette, terwijl hij links en rechts over de verlaten betonnen vlakke tuurde. Er was niemand. Alleen Clemens, die bezig was zijn koffer de bus in te tillen.

‘Laat maar, ik doe het wel’, zei de chauffeur die ondanks zijn

kleine, pezige verschijning over brute kracht bleek te beschikken. Met een argeloze beweging, bijna uit de losse pols, nam hij de grote en zware koffer uit Clemens' handen en legde hem met een soepele, langzame zwaai in een nog maagdelijk leeg stalen rek. De chauffeur liep in één moeite door naar de cockpit van de shuttlebus en nam plaats achter het stuur.

'Welkom bij Alamo-National. En welkom in Las Vegas. Ons ritje duurt ongeveer een kwartier', zei hij op luide toon, terwijl hij met een druk op een rood oplichtende knop in het dashboard de deuren sloot, waarna de autobus een stukje omhoog veerde. Clemens vond het on hoffelijk om als een koloniaal achter in de bus te blijven zitten en nam plaats op het bankje schuin achter de chauffeur. Deze positie gaf hem ook een mooi zicht naar buiten, hoewel er nu nog niets te zien was. Er was alleen de zwarte avond. Maar dat zou binnen een paar minuten veranderen. Zodra ze dit terrein hadden verlaten, zou hij de lichten van de Las Vegas Strip al kunnen zien, wist hij: de laserkolom die vanuit de piramide van het Luxor Hotel een gat in de hemel boorde, de groene gloed van het MGM Grand, de goudbruine schittering van de Wynn en het blauw-rode aureool van de Stratosphere-toren.

'U bent hier voor de beurs?', vroeg de Mexicaan, die in de spiegel de blik van zijn enige passagier zocht.

'Ja, dat klopt', antwoordde Clemens.

'Zo te zien bent u hier al eens eerder geweest, nietwaar?', zei de chauffeur.

'Het is misschien wel de vijfentwintigste keer dat ik in Las Vegas ben, waarschijnlijk ben ik hier nog wel vaker geweest. Ik ben de tel een beetje kwijt', zei Clemens.

'Wow! Dan bent u dus een veteraan. Iemand die Sin City heeft zien veranderen, ja toch, am I right?'

De chauffeur wipte opgetogen op en neer op zijn verhoogde bestuurdersstoel en keek dieper in de spiegel. Hij zocht oogcontact. Clemens keek naar buiten. Daar zag hij inderdaad, aan de hori-

zon, de witte lichtkolom die de nacht doorsneed, het baken in een desolate zee.

‘Ja, ik heb Vegas zien veranderen. Elk jaar was er iets verdwenen, en elk jaar was er nog iets meer verschenen. Nieuwe hotels, nieuwe restaurants, nieuwe clubs,’ zei hij dromerig. De slaperigheid begon zich te melden.

‘En, wat vond u van die veranderingen?’

‘Verandering is meestal een goede zaak. Maar soms is verandering onnodig verstorend. Verandering om de verandering, daar heb ik niets mee,’ vervolgde hij, terwijl hij niet kon verhinderen dat hij de interesse in het goedbedoelde gesprek begon te verliezen.

Clemens keek in het raam van de bus en zag zichzelf, kin op zijn hand rustend, zwarte kringen om de ogen, mondhoeken naar beneden gekeerd in treurstand. Een oude man die toch pas negen-eneveertig jaar was. Het onafgebroken rondreizen, van businessmeeting naar businessmeeting, van handelsbeurs naar handelsbeurs, had hem zichtbaar uitgeput. En het meest storende daaraan was dat hij weliswaar een comfortabel leven had geleid, maar dat hij in de meer dan twintig jaar die zijn carrière nu duurde nog steeds niet de status van financiële onafhankelijkheid had bereikt. Ja, hij had in het hart van de technologiesector zakelijke successen mogelijk gemaakt, hij was van corporatie naar corporatie gefladderd, had links en rechts wat optiepakketjes bij elkaar kunnen sprokkelen, maar hij was er nooit een vermogend of werkelijk invloedrijk man door geworden. Hij had geen significante sommen gelds kunnen binnenhalen.

Clemens had, zo besepte hij heel goed, vooral anderen heel erg rijk gemaakt: de vice presidents, de board members, de shareholders. De laatste jaren had hij vooral, en dat was het meest wrange aan de situatie, een zogenaamd duurzame, zinvolle en ecovriendelijke technologie aan de man gebracht die niets anders beoogde dan de rijkdom en de macht bij een kleine elite te houden. Hij had willens